

Najlepša himna.

Spomin na »Schillerjevo hišo« v Gohlisu pri Lipskem.

Stopnice trhle, lesene
drže med štiri stene.
Skoz dvoje okenc svit
večerni se v sobo razlija;
v njem snuje za nitjo nit
brezglasna mi poezija . . .
Na mizo oziram se nem,
na knjigo spominsko potem,
na stene zrem začrnele,
na vence po njih uvele . . .
In čuj, ubožni ta kraj
odmeva od pesmi sedaj,
od himne veselja glasne,
ko solnce tone in gasne . . .
Dà, tukaj, v izbi podstrešni,
kjer često je trkal glad
na vrata neutešni,
tu bival je pevec mlad.
In ko je beda pozimna
do njega silila v stan,
je pevcu privrela himna,
veselja himna¹⁾ na dan!
Vi vprašate, kar sem jaz
v ubožni se vprašal stanici:
Uboštvo, lakota, mraz?
In zraven veselja klici?
A glejte! Zakaj li ne? —
Ta soba se širi, širi;
odete so z bleskom vse,
z bogastvom te stene štiri . . .
Veselja razkošnega spev,
sijaj, opojnost, nada —
kako li pije ta sev
pohlepno duša mlada,

¹⁾ Pesem »An die Freude«.

ta bedna, vklenjena duša,
ki sicer le bol okuša . . .
Prelešten, preblažen je san —
zatorej, veselje, na dan,
kaj mraz, kaj beda pozimna . . .
In glejte: Da duša se pne
lahkó v sijaj iz temè —
to njena najlepša je himna!

A. Funtek.

Iz bosanskega perivoja.

Vsa planina bliska se,
kot bi solnce jo zažgalo,
se iskrilo ji v osrčju.

Moja deva, lahka srna,
moja deva, jasna zarja,
se sprehaja po planini,
in odseva vsa gorica
od obraza njenega.
Zame bere šopek rdeč,
trga sladki karamfil,
trga divji rožmarin.

C. Golar.

Melanholija.

Več ne obliva bleščeča me zarja,
ki sije iz tvojih nebeških oči,
v noč sem zablodil med vihro vršečo,
kot bliski se vžigajo v srcu strasti.

V prah je razbito mi krasno svetišče,
le s križem pobegnil sem iz razvalin —
s hladnim ponosom na licih umiram
in padam, pogrezam se v brezdno globin.

C. Golar.